

LACKFI JÁNOS

Halotti nyelvlecke

*Látjátok, többiek, most tényleg megholt.
Ki állíthatná, hogy előre nem szólt?
Ismertük őt. Őt évig hordta a rákot,
amely belé másik világot rágott.
Már nincsen.
Bár látom én,
ő a fény
a kilincsen.*

*Ő volt cselgáncsedzőm, megtanultam,
hogy az erősnél is van erősebb, múltam
most földhöz vágva, lenn a tatamin,
mint aki elcsúszott valamin.
Senkinek nincsen több, csupán egy apja.*

*Fejét a patológián telibe kapja
a bezuhogó fény. Az arca erős
volt, életteli és ismerős,
nem törékeny,
mint korábban, ágya ölében,
meztelen vállából nem az áradt, nem a semmi,
hanem hogy most is tudja, mit kell tenni.*

*Nemrégén még az ágya szélén ülve
fogtam kezét, ki ne vágódjon az ürbe,
legutóbb talán óvodásként kapaszkodtam
így őbelé, s megértettem biz azt ottan,
hogy két ember, ki egymás kezét fogja végül,
nem neheztelhet, ott minden összebékül.*

*Hangja fülemben itt haragoz rekedten:
„Többet nem kérek, egy joghurtot ettem”,
és ő, ki ládányi könyveket cipelt és
hegynyi testeket emelt, félre pityergés,
bizony úgy összement,
mint a kővé töppedt cement,
s ez a tevékeny ember túl fejszén, kapán, kaszán
ott vesztegelt, mint kihűlt életkazan.*

*És olvastam neki, emlékszem, Tömörkényt,
s gyerekkorába szaltózott vissza önként,
és fanyar mosolya a szája szélén
jobban ő volt, mint ahogy elbeszelném.
Sehol
nem lelem, felhőprérin kutyaol.
S bár génekódjából újrateregethetetlen,
megvan ám összes mozdulata bennem.*

*Ti többiek, akárhányan lehettek,
csak álltok velem ott, a sírja mellett.
A nyelvleckeiben ragozzuk: van, lesz, volt,
jövővel kábit minket az égi szeszbolt,
s a könny sziporkáztat a síron foszfort.
Láttam, mielőtt forró kemencébe tették...
Mintha ruhatárba adta volna be testét.
Feküdt zúzottan, resten, összeesve,
s most kérdezgetjük, volt-e, van-e, lesz-e?*